

Arrest

nr. 114 266 van 22 november 2013
in de zaak X

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 september 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Vozdvizjenka (gelegen in het district Akmola in het huidige Kazachstan) en woont in het dorp Asinovskaya (Tsjetsjenië). U bent getrouwd met M. M. (...) (O.V. 6.371.052) met wie u één meerderjarige dochter Z. M. (...) (O.V. 7.716.712) heeft en vier minderjarige andere kinderen: E. M. (...) (O.V. 6.371.052), A. M. (...) (O.V. 6.371.052), M. M. (...) (O.V. 6.371.052) en A. M. (...) (O.V. 6.371.052).

Op 8 januari 2009 bent u alleen in België toegekomen en diende er die dag een eerste asielaanvraag in. Uw vrouw en kinderen komen een aantal maanden later aan, op 19 april 2009; ook uw vrouw diende dan een asielaanvraag in. Op 14 juli 2009 ging het Commissariaat-generaal inzake jullie beide asielaanvragen over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 17 augustus 2009. De RVV bevestigde de beslissing van het CGVS echter op 17 december 2009. Op 7 juni 2013 dienen u en uw vrouw een tweede asielaanvraag in – uw dochter Z. (...) is dan ondertussen meerderjarig en dient op deze dag ook een (eerste) asielaanvraag in.

In het kader van uw huidige asielaanvraag, verklaart u België nooit verlaten te hebben sinds uw aankomst in België in 2009 en zich nog steeds te beroepen op dezelfde problemen in het kader van uw eerste asielaanvraag, meer bepaald het feit dat u door de autoriteiten en door de familie van uw neef R. I. (...) beschuldigd werd hem vermoord te hebben. Deze neef was een rebel en u en uw vrouw hadden hem een aantal keer van onderdak en eten voorzien – hierdoor was u reeds meegenomen geweest door militairen. In 2007 werd R. (...) vermoord en sindsdien heeft zijn familie een bloedwraak uitgesproken tegenover u – zij gingen er immers van uit dat u de dader was. U kon echter de dader niet zijn, omdat u op dat moment in Ingoesjetië verbleef op de vlucht voor de invallen van de politie. Verzoeningspogingen tussen R. (...)s en uw familie leverden niets op. Nog in het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u dat er sinds uw vertrek naar Ingoesjetië nog vaak convocaties toekwamen bij u thuis en militairen bij u thuis langskwamen op zoek naar u.

Ter staving van uw huidige (tweede) asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: twee originele convocaties, een kopie van een verordening en twee internetartikels.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door de Belgische asielinstanties werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten bijgevolg als niet-bewezen werden beschouwd. U diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de beslissing van het Commissariaat-generaal op 17 december 2009 bevestigde. U diende daarop een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal kan zich er bijgevolg toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Er dient op gewezen te worden dat u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag blijft volharden in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen

werden beschouwd, o.a. het feit dat u in Tsjetsjenië problemen had met de autoriteiten omwille van uw neef R. (...) die rebel was. Daarom mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag hieromtrent incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Om uw problemen met de autoriteiten te staven, legt u een aantal documenten neer: een uitreisverbod uit 2006 en twee convocaties uit 2007 en 2011 (documenten 1, 2 & 3). Het Commissariaat-generaal stelt zich echter vragen bij de authenticiteit van deze stukken en bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Zo verklaart u dat u tijdens uw aanhouding in oktober 2006 een uitreisverbod moest ondertekenen (CGVS p. 4) waarvan u nu een kopie neerlegt. U verklaart dat uw

broer dit onlangs aan een ver familielid gaf die naar Duitsland kwam en het u in maart of april 2013 aan u in België overhandigde. Gevraagd hoe uw broer dan aan deze kopie was geraakt, verklaart u 'hij heeft op één of andere manier via een connectie een kopie kunnen krijgen van de politie van Atchkoi-Martan', maar via welke connecties dat gegaan is, wie hij precies gecontacteerd heeft of wat hij precies gedaan heeft om dit te regelen weet u niet te zeggen (CGVS p. 5-6). U verklaart dat u dit uitreisverbod kreeg opgelegd omdat het onderzoek naar het wapen dat R. (...) in uw tuin had verborgen nog niet afgesloten was. Volgens u zijn er in dit verband nog convocaties geweest en is de politie nog naar uw huis gekomen; ook uw broers kregen hen nog over de vloer. Als u gevraagd wordt hoeveel convocaties er nog voor u geweest zijn, houdt u het op het vage 'veel, heel veel' en 'misschien 15 of 20. Veel dus'. Ook hoeveel keer of wanneer de politie nog bij u thuis of bij uw broers langskwam, weet u niet (CGVS p. 7). Welnu, als u effectief een uitreisverbod zou hebben moeten ondertekenen (waarin staat dat u uw verblijfplaats in Tsjetsjenië niet mocht verlaten omdat er een onderzoek naar u liep, zie vertaling CGVS p. 5), kan redelijkerwijs verwacht worden dat u weet hoe uw broer dit document precies heeft kunnen bemachtigen en hoeveel convocaties en hoeveel politiebezoeken er als gevolg hiervan nog geweest zijn. Dat u meteen na uw vrijlating in 2006 naar Ingoesjetië vertrok (en daar tot begin 2009 verbleef) en u daardoor deze zaken niet zou weten zoals u verklaart (CGVS p. 7), is een weinig overtuigend argument ter verklaring van uw onwetendheid op dit vlak. U verklaart immers dat u tijdens uw verblijf in Ingoesjetië nog bezoek kreeg van uw vrouw en uw broer die u dan op de hoogte brachten van het verloop van uw situatie (o.a. dat er convocaties voor u waren toegekomen, CGVS p. 8). Daarnaast blijkt dat u toen u van de herfst in 2006 tot begin 2009 in Ingoesjetië verbleef, nog af en toe terugging naar Tsjetsjenië (om er uw gezin op te zoeken) (CGVS p. 8). Dit opvallende gedrag brengt de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging in Tsjetsjenië en meteen ook van het uitreisverbod dat u zou zijn opgelegd volgens het door u neergelegde document danig op de helling. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u over dit uitreisverbod niets gezegd heeft tijdens uw eerste asielaanvraag. Als u hier op gewezen wordt, verklaart u dat u het wel gezegd heeft en wel alles over uw problemen verteld heeft (CGVS p. 8). Uit uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag blijkt echter dat u met geen woord rept over een uitreisverbod (zie CGVS gehoorverslag 1e AA dd. 18.06.2009). Van een asielzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle elementen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten en vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij ontvlucht is. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet – in combinatie met de boven vermelde anomalieën over het uitreisdocument en het feit dat officiële documenten in de noordelijke Kaukasus gemakkelijk kunnen worden gekocht (zie info toegevoegd aan administratief dossier) – ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van dit opgelegde uitreisverbod.

Hoewel u verklaarde dat er zo'n 15 à 20 convocaties waren toegekomen, legde u er tijdens uw eerste asielaanvraag maar vier neer (zie documenten eerste asielaanvraag in administratief dossier) en in het kader van uw huidige, tweede aanvraag nog eens amper twee. U verklaart dat al de convocaties al die tijd thuis lagen (de twee die u nu neerlegt, werden volgens u door een ver familielid voor u meegebracht uit uw land, CGVS p. 9 & p. 10). Gevraagd waarom u er, ondanks het grote aantal in totaal, maar twee neerlegt deze keer, verklaart u dat de omslag die uw ver familielid voor u meehad reeds dik genoeg was (door de twee convocaties, twee artikels en uitreisverbod) en hij ze anders niet meer in zijn binnenzak zou kunnen meebrengen (CGVS p. 9); wat echter geen overtuigend argument is waarom u de rest van de vele convocaties niet neerlegt. Dit plaatst meteen kanttekeningen bij de authenticiteit van de convocaties die u wel neerlegt. Ook een aantal andere elementen dragen hier weinig toe bij. Op beide convocaties ontbreekt bijvoorbeeld elke vorm van officiële hoofding van de instantie de ze uitgaf en hoewel u volgens de convocatie van 2007 wordt opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte, vermeldt de convocatie van 2011 hieromtrent niets – op deze convocatie is ook de ruimte voorzien voor het telefoonnummer dat u moet bellen in geval van verhindering, niet ingevuld. Uit de convocatie uit 2007 kan dan weer niet opgemaakt worden op welke manier deze is afgeleverd op uw adres (hoewel u verklaarde dat een postbode dit gebracht heeft, CGVS p. 9). Correcte en vormelijke modaliteiten kunnen normaliter verwacht worden bij documenten uitgegeven door officiële instanties (i.c. MSO SU SK Grozny en Atchkoi-Martan). Verder verklaart u dat de door u neergelegde convocaties nog steeds te maken hebben met het feit dat de autoriteiten u verdenken van de moord op uw neef R. (...) in februari 2007 (CGVS p. 9 & p. 10). In dit opzicht is het bijzonder vreemd dat u niet weet wie hem doodschoot, wie daarbij betrokken zou zijn of wat het motief van de moord zou zijn (CGVS p. 10). Hoewel u naar eigen zeggen niets met deze moord te maken had (CGVS p. 11), kan toch in uw geval – u werd ondanks uw sluitend alibi (CGVS p. 11) immers valselijk beschuldigd van de moord op uw eigen neef – verwacht worden dat u meer weet over de details van deze moord. Dit is hier echter niet het geval. De hierboven opgesomde vaststellingen omtrent deze twee convocaties, gecombineerd met de al eerder aangehaalde opmerking dat documenten in de noordelijke Kaukasus gemakkelijk

kunnen worden gekocht (zie info toegevoegd aan administratief dossier), doen de geloofwaardigheid van deze documenten weinig goeds.

De artikels die u neerlegt (documenten 4 & 5) vermelden dat A. (...) en S. M. (...) en R. K. (...) (volgens u uw neven en één van hun vrouwen) in oktober 2009 vermoord werden tijdens een speciale operatie van de autoriteiten nadat een jongen bij hen thuis was komen binnenrennen – de artikels vermelden ook dat de gedode personen op dat moment gewapend zouden zijn geweest (CGVS p. 12-13). U verklaart dat uw neven helemaal niets met rebellen te maken hadden en dat uw familie eraan twijfelt of dit incident wegens u is voorgevallen. Als u gevraagd wordt waarop deze twijfels gebaseerd zijn, verklaart u 'omdat ik bij hen heb verbleven en omdat ik word gezocht. Maar de anderen wisten niet dat ik bij hen verbleef' (CGVS p. 13). Deze vermoedens beperken zich dus echter enkel tot persoonlijke en blote verklaringen van u en uw familie die u niet aantoon met enig objectief element. Bovendien werd het feit dat u zou gezocht worden hierboven net sterk ondermijnd, waardoor uw argument als zou men uw familieleden daardoor bewust vermoord hebben in het water valt.

Concluderend dient gesteld dat uw nieuwe documenten (artikels, convocaties en uitreisverbod) er niet in slagen de uitkomst van uw vorige asielaanvraag (nl. het feit dat uw problemen met de autoriteiten van uw land omwille van uw neef R. (...) ongeloofwaardig werden geacht) in uw voordeel te herstellen. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaart u ook dat u tevens problemen had met de familie van R. (...) omdat zij u ervan verdachten hem vermoord te hebben; zij zouden namelijk een bloedwraak tegen u uitgesproken hebben. Het CGVS is echter van oordeel dat ook deze problemen onaannemelijk zijn.

Om te beginnen dient nogmaals gewezen te worden op het feit dat u weinig blijkt te weten over de moord op uw neef R. (...)(zie boven). Als niet alleen de autoriteiten maar zelfs de familie van uw vrouw (i.e. ook de familie van uw neef) u (valselijk) van deze moord verdenkt en u daarom wil vermoorden, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u wat dit betreft preciezer weet hoe de vork in de steel zit.

Het Commissariaat-generaal vraagt zich ook luidop af waarom uw schoonfamilie tegen u een bloedwraak zou willen uitvoeren als u niets met de moord op R. (...) te maken had en daar zelfs een sluitend alibi voor had: op het moment van de moord was u immers in Ingoesjetië en niet in Tsjetsjenië waar de moord had plaatsgevonden, nota bene bij familie van uw vrouw, meer bepaald de zus van uw vrouw (CGVS p. 11). Aangezien uw schoonfamilie dus zelf uit de eerste hand op de hoogte was van uw onschuld, is het bijgevolg maar weinig aannemelijk dat ze u alsnog van de moord verdachten en een bloedwraak tegen u zouden uitspreken. Uw verklaring dat ze misschien dachten dat u iemand had ingehuurd om de moord te plegen (CGVS p. 11), is weinig overtuigend aangezien u over de bloedwraak verklaart 'als er iemand in de familie vermoord is, vermoorden ze de dader zelf of een dicht familielid van de dader' (CGVS p. 11).

Hoewel u verklaart dat u reeds tijdens uw verblijf in Ingoesjetië op de hoogte was van de bloedwraak – die zou immers één of twee weken na de moord op R. (...) in 2007 zijn uitgesproken (CGVS p. 11) heeft u hierover niets vermeld tijdens uw eerste asielaanvraag in 2009 (zie administratief dossier eerste asielaanvraag). Als u gevraagd wordt waarom u over deze bloedwraak niets verteld heeft tijdens uw eerste asielaanvraag, verklaart u 'ik heb alles verteld. U stelt nu vragen en ik antwoord. Hetgeen me werd gevraagd heb ik beantwoord' (CGVS p. 12). Uit uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag blijkt echter dat u over deze bloedwraak niets verteld heeft (zie CGVS gehoorverslag 1e AA dd. 18.06.2009). In navolging van de vaststellingen over uw uitreisverbod (zie boven) kan dezelfde opmerking gemaakt worden: van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle elementen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten (meer bepaald de wil van de familie van uw vrouw om u te vermoorden). Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van deze bloedwraak. Dit standpunt van het CGVS wordt nog versterkt door de volgende elementen. Zo verklaart u dat de bloedwraak bij uw broer thuis (in Asinovskaya in Tsjetsjenië) werd uitgesproken door een vertegenwoordiging van de familie van R. (...). Wie precies bij uw broer kwam, kan u maar moeilijk zeggen: 'familie van R. (...) hebben mensen of kennissen gestuurd. Ik weet niet wie', 'dat weet ik niet' (CGVS p. 11 + p. 12) – nochtans had uw broer u van deze ontmoeting bij hem thuis al op de hoogte gebracht toen u nog in Ingoesjetië was (CGVS p. 11). Verder verklaart u dat uw familie verzoeningspogingen ondernam bij de familie van R. (...) in verband met de bloedwraak, maar hoeveel keer en wanneer die onderhandelingen zouden plaatsgevonden hebben, weet u niet te preciseren (CGVS p. 12). Als uw fysieke integriteit daadwerkelijk op het spel stond wegens de uitgesproken bloedwraak, kan van u toch verwacht worden dat u meer weet over deze pogingen van uw naasten. Ten slotte verklaart u dat uw hele gezin gevaar liep door de bloedwraak (CGVS p. 12). In dit opzicht is het bijzonder opvallend dat uw gezin na de moord (i.e. februari 2007) nog ruim twee jaar in Tsjetsjenië is gebleven (tot hun vertrek in het voorjaar van 2009). Uzelf bleef in deze periode in

Ingoesjetië, maar keerde af en toe terug naar Tsjetsjenië (zie boven). Dit ondermijnt echter nogmaals uw verklaringen over de door u aangehaalde bloedwraak: het valt immers danig op dat iemand die verklaart het slachtoffer te worden van een bloedwraak, zou terugkeren naar de regio waar deze bloedwraak werd uitgesproken en de voorgaande moord werd gepleegd.

Concluderend dient gesteld dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan dit nieuwe element (i.e. de bloedwraak uitgesproken door de familie van uw neef R. (...)) dat u aanhaalt in het kader van uw tweede asielaanvraag. Op basis van alle bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er noch door middel van uw eerste noch door middel van uw tweede asielaanvraag in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw vrouw M. M. (...) (O.V. 6.371.052) en uw dochter Z. M. (...) (O.V. 7.716.712) – die verklaarden hun asielaanvraag volledig te baseren op dezelfde elementen als u (CGVS vrouw p. 2 + CGVS dochter p. 4 & p. 5) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij menen dat er eveneens sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele

motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Het ter zijde naar verwezen rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoekende partijen tonen geenszins aan dat voormeld beginsel door verwerende partij zou zijn geschonden.

2.2.4. De Raad wijst erop dat bij de eerste asielaanvraag van verzoekende partijen werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan hun problemen geen geloof kon worden gehecht. Deze beslissingen werden bevestigd bij arrest nr. 36 204 en 36 205 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 december 2009, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State (administratief dossier, map 09/10118 +B, stuk 2).

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partijen aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.5.1. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat hen de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend en dat zij de geloofwaardigheid van hun verklaringen ten onrechte in vraag heeft gesteld. In tegenstelling tot wat verwerende partij heeft gesteld, bevatten hun verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren in hun land van herkomst. Verder halen verzoekende partijen nog aan dat hun problemen wel degelijk ernstig zijn, dat zij wel degelijk gevaar lopen in Tsjetsjenië, dat zij vrezen er het slachtoffer te zullen worden van bloedwraak, dat zij eveneens vrezen er het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen vanwege de autoriteiten omdat eerste verzoekende partij ervan verdacht wordt illegaal een wapen in haar bezit te hebben gehad en dat zij betrokken zou zijn geweest bij de moord op R. I., dat eerste verzoekende partij ervan overtuigd is dat zij bij een eventuele rechtszaak niet zal kunnen rekenen op een eerlijk proces en dat eerste verzoekende partij vreest dat zij zal worden gearresteerd en dat zij tijdens haar opsluiting het slachtoffer zal worden van agressie,

aangezien zij immers haar land is ontvlucht terwijl zij voordien een uitreisverbod heeft ondertekend. Verzoekende partijen concluderen dat er geen enkele twijfel bestaat dat hun leven en dat van hun kinderen in gevaar is in de Russische Federatie.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partijen dienen *in concreto* aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. De bewering dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat hun leven er in gevaar is en de beknopte herhaling van hun asielproblematiek is niet voldoende om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden vervolgd.

2.2.6.1. Verzoekende partijen verkondigen in hun verzoekschrift dat zij zich in de Russische Federatie aan hun lot worden overgelaten en dat verwerende partij hun persoonlijke problemen heeft onderschat. Zij hameren erop dat de omstandigheden waarin zij hun land van herkomst hebben verlaten, wel degelijk van die aard waren dat zij genooddaakt waren om een drastische beslissing te nemen en hun land te verlaten. Eén en ander is duidelijk gebleken uit hun verklaringen. In dit verband citeren verzoekende partijen enkele verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Verder halen verzoekende partijen in het verzoekschrift aan dat verwerende partij zich heeft vergist bij het analyseren van hun verklaringen, minstens dat hun verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd. Tot slot zijn zij de mening toegedaan dat de benadering van verwerende partij om de weigeringsbeslissingen te motiveren, daarbij verwijzend naar informatie waarover zij beschikt en waaruit zou blijken dat in Tsjetsjenië weliswaar mensenrechtenschendingen voorkomen doch dat niet alle burgers zonder onderscheid daarvan het slachtoffer zouden zijn, te vaag, abstract en te theoretisch is en dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de dagelijkse, schrijnende realiteit waarin zij verkeerden in Tsjetsjenië.

2.2.6.2. Waar verzoekende partijen nogmaals melding maken van de problemen die zij zouden hebben gekend waardoor zij hun land van herkomst zouden hebben moeten ontvluchten, hierbij verwijzend naar hun verklaringen, kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder punt 2.2.5.2.. Betreft de bewering dat verwerende partij hun problemen zou hebben onderschat en dat zij zich heeft vergist bij het analyseren van hun verklaringen, minstens dat zij hun verklaringen verkeerd heeft geïnterpreteerd, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen echter blijkt dat alle door verzoekende partijen aangehaalde nieuwe elementen en documenten uitgebreid door verwerende partij werden besproken en dat verwerende partij op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om de geloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. Voormelde beweringen vinden dan ook geen steun in de bestreden beslissingen. Er dient overigens nog te worden opgemerkt dat verzoekende partijen zich dienaangaande beperken tot het louter uiten van kritiek op de inhoud van de bestreden beslissingen en de werkwijze van verwerende partij, zonder deze argumenten echter *in concreto* te onderbouwen. Waar verzoekende partijen verder nog argumenteren dat de commissaris-generaal zich voor zijn beoordeling baseert op informatie die te vaag, te abstract en te theoretisch is en dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de dagelijkse, schrijnende realiteit waarin zij in Tsjetsjenië verkeerden, merkt de Raad op dat, indien verzoekende partijen op een overtuigende wijze kritiek wensen te uiten op de zich in het administratief dossier bevindende landeninformatie, zij dit dienen te doen aan de hand van concrete en objectieve informatie. Echter, verzoekende partijen laten na andersluidende informatie bij te brengen waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct of onvolledig zou zijn. Het argument in kwestie kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden.

2.2.7.1. Verzoekende partijen duiden erop dat de weigeringsbeslissingen hoofdzakelijk gebaseerd zijn op het feit dat hun eerste asielaanvraag reeds werd afgewezen. Zij hebben ter gelegenheid van hun nieuwe asielaanvraag nochtans nieuwe en overtuigende elementen voorgelegd die zij via familie en kennissen in Tsjetsjenië en Duitsland hadden ontvangen en die wel degelijk een nieuw licht kunnen werpen op hun dossier. De door hen voorgelegde nieuwe documenten zijn overtuigend en laten geen twijfel bestaan, zo menen verzoekende partijen. Zij vinden dat verwerende partij ten onrechte de authenticiteit van de door hen neergelegde nieuwe stukken in vraag stelt, daarbij onder meer verwijzend naar 'algemene informatie' waaruit zou moeten blijken dat corruptie bij het verkrijgen van allerlei documenten in de Russische Federatie "*wijd verbreid*" zou zijn. Verder opperen verzoekende partijen dat de toelichting die zij dienaangaande hebben gegeven wel degelijk aannemelijk en niet *a priori* ongeloofwaardig is, zoals door verwerende partij ten onrechte wordt aangenomen.

Verzoekende partijen stellen voorts dat het duidelijk is dat verwerende partij geen, minstens onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de door hen voorgelegde nieuwe documenten en dat zij zich ten onrechte verschuilt achter de reeds genomen weigeringsbeslissing(en) van 14 juli 2009 inzake hun eerste asielaanvraag. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door hen aangehaalde nieuwe elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande hun beweerde problemen. Het besluit van verwerende partij is volgens verzoekende partijen dan ook minstens voorbarig. Volgens hen dienen deze documenten minstens als een begin van bewijs te worden beschouwd. In dit verband verwijzen verzoekende partijen nog naar en citeren zij een aantal passages uit de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, teneinde aan te stippen dat de bewijslast die in de eerste plaats op de kandidaat-vluchteling berust, dient te worden genuanceerd en dat de asielzoeker het voordeel van de twijfel dient te genieten op voorwaarde dat zijn/haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen. Er bestaan *in casu* geen goede redenen om hen dit voordeel van de twijfel niet toe te kennen, merken verzoekende partijen op.

2.2.7.2. Betreft het eerste deel van hun betoog, merkt de Raad op dat verzoekende partijen zich beperken tot het louter tegenspreken van de vaststellingen van verwerende partij omtrent de door hen neergelegde documenten en het volharden in hun bewering dat deze documenten wel degelijk authentiek zijn en in staat zijn om de conclusie die verwerende partij naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag heeft gesteld, met name dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun asielproblematiek, te weerleggen. Zulk betoog volstaat vanzelfsprekend niet om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partijen aanhalen dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door hen nieuwe elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande hun beweerde problemen, duidt de Raad er nogmaals op dat de bewijslast op verzoekende partijen zelf berust en dat het derhalve niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om “alle zijn ter beschikking zijnde middelen aan te wenden” teneinde na te gaan of deze documenten “al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande hun beweerde problemen”. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat er om verschillende redenen ernstig kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van de bijgebrachte stukken en dat de verklaringen die verzoekende partijen dienaangaande hebben afgelegd om verschillende redenen niet geloofwaardig zijn. Zoals reeds gesteld, heeft verwerende partij haar vaststellingen in haar beslissingen op uitgebreide wijze toegelicht, waarbij zij duidelijk rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partijen aangehaalde nieuwe elementen en stukken. Verwerende partij kan derhalve niet worden verweten de neergelegde stukken niet of onvoldoende te hebben onderzocht.

Nopens, ten slotte de opmerking van verzoekende partijen dat er *in casu* geen goede redenen voorhanden zijn om hen het voordeel van de twijfel niet toe te kennen, wijst de Raad verzoekende partijen er wederom op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Aangezien dit duidelijk niet het geval is, kan hen het voordeel van de twijfel dan ook niet worden toegekend.

2.2.8.1. Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij bij haar analyse selectief te werk is gegaan, enkel maar in hun nadeel. Zo stelt verwerende partij bijvoorbeeld hun vrees in vraag omdat eerste verzoekende partij regelmatig vanuit haar onderduikadres in Ingoesjetië is teruggekeerd naar Tsjetsjenië. De uitleg die eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verstrekt – verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor uitgelegd dat zij enkele keren is teruggekeerd omdat zij thuis de enige broodwinner was, dat zij via omwegen ging en dat je gewoon vrij in en uit Tsjetsjenië kan gaan – is, rekening houdend met de concrete leefomstandigheden, echter wel degelijk begrijpelijk en aannemelijk. Hierna stellen verzoekende partijen dat verwerende partij getuigt van een gebrek aan inlevingsvermogen, dat verwerende partij geen blijk heeft gegeven van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur, dat zij tijdens het gehoor voldoende informatie hebben gegeven waaruit blijkt dat hun asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is en dat verwerende partij geen, minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en de feitelijkheid ter plaatse.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in de bestreden beslissingen op zeer uitgebreide wijze motiveert waarom aan de door verzoekende partijen bijgebrachte convocaties en het uitreisverbod geen

bewijswaarde kan worden gehecht. Het feit dat het opvallend is dat eerste verzoekende partij, ondanks het feit dat zij een reisverbod heeft moeten ondertekenen, nog af en toe terugging naar Tsjetsjenië om er haar gezin op te zoeken, betreft één van de motieven die tot voormelde conclusie heeft geleid. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen afbreuk vermogen te doen aan deze conclusie. Immers, hun argumenten komen in feite neer op het louter uiten van kritiek op de inhoud van de bestreden beslissingen en de werkwijze van de commissaris-generaal en het herhalen van de verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar gehoor, die verwerende partij klaarblijkelijk niet als verschoningsgrond heeft kunnen aanvaarden. Verzoekende partijen maken ook niet aannemelijk dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met hun concrete levensomstandigheden. Van eerste verzoekende partij, die beweert dat zij een uitreisverbod heeft moeten ondertekenen en die vervolgens is moeten vluchten naar Ingoesjetie om te ontkomen aan de invallen van de politie, kan immers toch wel worden verwacht dat zij dergelijke risico's niet zou hebben genomen.

2.2.9.1. Verzoekende partijen voegen in hun verzoekschrift een negental getuigenverklaringen toe, alsmede een beëdigde vertaling naar het Nederlands, een kopie van de paspoorten van de opstellers van deze verklaringen en de briefomslagen (bijlage 3-26 bij het verzoekschrift). Verzoekende partijen verzoeken de Raad om deze nieuwe gegevens, dewelke duidelijk een nieuw licht werpen op hun dossier, te betrekken in de beoordeling van hun asielaanvraag. Zij vorderen op grond van deze nieuwe gegevens in hoofddorde de vernietiging van de bestreden beslissingen. Op die manier zal verwerende partij de mogelijkheid kunnen krijgen om een vollediger onderzoek te kunnen verrichten, rekening houdend met alle gegevens van hun dossier en hun bijkomende opmerkingen en argumenten.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat de bijgebrachte getuigenverklaringen werden opgesteld door personen, wiens hoedanigheid of functie niet van aard is om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielproblematiek, in een ander daglicht te stellen. Het betreffen allen familieleden of burens die een persoonlijke link hebben met verzoekende partijen waardoor aan deze getuigenissen geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Tot slot wijst de Raad er nog op dat documenten hoe dan ook enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen *in casu* geenszins het geval is. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een volstrekt ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.2.10. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift hoofdzakelijk beperken tot het louter uiten van algemene kritiek op de inhoud van de bestreden beslissingen en de werkwijze van de commissaris-generaal en het louter tegenspreken van de vaststellingen die in de bestreden beslissingen vermeld staan. Aangezien verzoekende partijen geen concrete argumenten aanbrengen waarmee zij de verschillende motieven van de bestreden beslissingen trachten te weerleggen, worden die door de Raad dan ook gehandhaafd.

2.2.11. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om, middels het bijbrengen van nieuwe elementen, de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te herstellen. Bijgevolg kan hen noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig*

geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen voormelde motivering ongemoeid laten, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verwerende partij een vollediger en grondiger onderzoek had dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier, waaronder de nieuwe elementen die zij hebben bijgebracht, en dat zij meer rekening had moeten houden met hun opmerkingen en argumenten, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, map 09/10118Z+ BZ, respectievelijk stuk 13 en stuk 14) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 29 juli 2013 nogmaals de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT